

Clàssics al dia Una voràgine
mística escrita en un català
embrionari per convertir profans

Les intencions de Llull

Ramon Llull
Llibre d'intenció
Edició crítica de
Maria I. Ripoll
Perelló

PUBLICACIONS ABAZIA
DE MONTSERRAT
227 PÀGINES
25 EUROS

ADA CASTELLS

Per demostrar que Ramon Llull no és només el nom d'un Institut per a la difusió de la literatura catalana a l'exterior, ni és només un premi, ni un carrer, ni una escola, ni una càtedra, s'ha de començar per difondre l'obra del pensador medieval. A banda de les edicions més divulgatives, cal un estudi acadèmic de tot el seu corpus i aquesta és la tasca empresa per la col·lecció *Nova Edició de les Obres de Ramon Llull*. El volum dotzè l'han dedicat al *Llibre d'intenció*, amb una edició crítica de Maria Isabel Ripoll Perelló, que ha treballat amb els manuscrits i còpies que es conserven. No ha estat una feina fàcil. Per començar, l'autor ni tan sols va signar el llibre, amagant-se rere un pròleg on es defineix com "un homenet no conegut, pobre de virtuts e de amichs, indigne per colpes e peccats" i, al damunt, ens diu des del principi que està jaient al llit, com si ja fos la seva obra pòstuma, però, tranquils, tot plegat només són recursos de l'època, qui sap si per cridar encara més l'atenció.

Tampoc no sabem quan es va escriure aquest tractat, encara que la versió llatina ha de situar-se durant la primera estada de Llull a França, entre 1287 i 1289. L'objectiu d'aquesta obra capital és explicar als cristians la teoria de la doble

intencionalitat, que en la introducció se'ns resumeix així: la primera intenció s'ha d'entendre com l'objectiu i la segona intenció són els mitjans per aconseguir-lo. Quan aquestes dues intencions s'inverteixen o es confonen, es produeix el pecat. Un exemple? Ramon Llull en posa uns quants. El primer és ben curiós i, amb el pas del temps, no sabem si ajuda o encara embolica més la troça: quan algú encarrega un llibre a un escriptor, atorga la primera intenció al llibre i, la segona, als diners; però la primera intenció de l'escriptor són els diners i

el llibre és l'instrument per aconseguir-los, és a dir, la segona intenció. I així anem escalant en l'argument fins arribar a Déu com a causa última i absoluta. S'entén? No, és clar. S'ha de llegir el llibre.

Aquí res no és senzill i, encara menys, gratuït. Tota aquesta teoria es va desgranant en trenta capítols, en recordança de les trenta monedes que van pagar a Judes per la seva traïció. Es tracta que el cristià actuï moralment i tingui les intencions ben ordenades per no caure en el vici. Encara que, vuit segles després, sigui una lectura difícil per als profans, la intenció del llibre era escampar la teoria entre els cristians laics i per això Ramon Llull acaba amb una exhortació perquè continuem amb aquesta tasca. No és poca cosa. Així és que, si més no amb aquesta edició, mandat acomplert. |

Gravat acolorit
d'una edició
d'"Arbre de la
ciència" de Ramon
Llull publicada a
Barcelona el 1505
GETTY